

16 septembrie – septembrie 22

Evanghelia și biserica

Textul de memorat: „Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.” (Galateni 6:10)

„Niște agricultori s-au gândit să păstreze cartofii cei mai mari pentru ei și să-i lase pe cei mai mici de sămânță. După câteva recolte slabe, cartofii ajunseseră să fie de mărimea unor nuci. Prin acest experiment, cultivatorii au descoperit o lege importantă a vieții. Au înțeles că nu pot păstra pentru ei ce este mai bun și să lase de sămânță ce rămâne. Legea vieții stabilește că recolta arată ce s-a semănat.

Mai există un domeniu în care cultivăm «cartofii mici». În viață, luăm pentru noi lucrurile mari și plantăm ce rămâne. Apoi, ne așteptăm ca, printr-o întorsătură bizară a legilor spirituale, egoismul nostru să fie răsplătit cu altruism.” (International Student Fellowship Newsletter, martie 2007)

Pavel aplică acest principiu în Galateni 6:1-10. Biserica nu ar trebui să fie un loc în care credincioșii să se „muște” și să se „mănânce” unii pe alții (Galateni 5:15), ci un loc în care Duhul ne inspiră să le dăm întâietate altora. Înțelegerea faptului că suntem mântuiți prin har ar trebui să ne facă smeriți, răbdători și miloși unii cu alții.

Duminică, 17 septembrie – Ridicarea celor căzuți

Deși are așteptări înalte de la credincioși (Galateni 5:16), Pavel este foarte realist în sfatul pe care îl dă în Galateni 6:1. Oamenii nu sunt perfecți. Nici chiar oamenii cei mai credincioși nu sunt imuni la greșeli. În greacă, cuvintele folosite de el ne dau de înțeles că se referă la o situație probabilă din viitor. El îi sfătuiește ce să facă într-o astfel de situație, dacă se va ivi.

1. Care ar trebui să fie reacția creștinilor atunci când un frate sau o soră de credință cade într-un păcat? Galateni 6:1; Matei 18:15-17.

În prima parte a versetului sunt două cuvinte care ne ajută să identificăm situația pusă în discuție. Primul înseamnă literal „a fi prins, a fi doborât, a fi luat prin surprindere”, tradus în versiunea Cornilescu prin „ar cădea deodată”. Contextul și conotațiile lui ne sugerează că Pavel se referă la situația în care un credincios îl „prinde” pe altul făcând o greșală, dar și la situația în care cineva este „prins” într-un comportament (vezi Proverbele 5:22) pe care, în alte circumstanțe, ar fi ales să-l evite.

Faptul că greșala la care se referă Pavel este făcută neintenționat reiese din cuvintele pe care le folosește. Cuvântul tradus cu „greșală”, care provine din cuvântul grecesc *paraptoma*, nu înseamnă „a păcătuî în mod deliberat”, ci mai degrabă „a face o greșală” sau „a face un pas greșit”. Cel de-al doilea sens pare a fi mai potrivit cu comentariile anterioare ale lui Pavel, legate de „umblarea” prin Duhul. Prin aceste explicații, nu dorim să scuzăm în vreun fel greșala, ci să arătăm că Pavel nu se referă aici la situația în care o persoană comite un păcat fățiș (ca în cazul din 1 Corinteni 5:1-5).

În acest caz, atitudinea celorlalți nu ar trebui să fie una condamnatoare, ci de recâștigare a celui care a greșit. Cuvântul din original înseamnă „a repara” sau „a aduce în bună stare”. El apare în Noul Testament cu referire la repararea plaselor de pescuit (Matei 4:21), iar în alte scrieri, ca termen medical, se referă la refacerea unui os rupt. După cum nu am abandona un frate de credință care ar cădea și și-ar rupe piciorul, tot la fel, ca mădulare ale trupului lui Hristos, ar trebui să avem grijă de frații și surorile noastre în Hristos, care poate că s-au poticnit și au căzut pe drumul spre Împărăția lui Dumnezeu.

Știi că o persoană din biserică a greșit într-o anumită privință. Ce faci tu în acest caz (nu ce ar trebui să faci)?

Luni, 18 septembrie – Atenție la ispită!

Tendința de a vedea păcatele altora a existat dintotdeauna. Dovadă cazul lui David.

2. Cum l-a ajutat Natan pe David să vadă cât de aspru era cu păcatul altuia și cât de tolerant, cu păcatul său? 2 Samuel 12:7

3. Ce avertizarea serioasă le dă Pavel galatenilor în același sens? Galateni 6:1

Modul în care el adresează acest îndemn ne arată cât de important este sfatul acesta și de câtă preocupare personală dă el dovadă aici. Cuvântul tradus prin „ia seama” înseamnă „a privi cu atenție” sau „a avea grijă” (compară cu Romani 16:17; Filipeni 2:4). Așadar, Pavel vrea să ne spună să fim atenți la noi înșine, ca păcatul să nu ne ia prin surprindere.

Pavel nu specifică despre ce ispită este vorba în sfatul său către galateni. Poate că nici nu s-a gândit la un anumit păcat, ci se referă doar la pericolul de a comite același păcat (oricare care ar fi el) pe care l-a comis cel pe care încearcă să îl ajute. Pe de altă parte, sfatul său din Galateni 5:26, de a nu umbla după „o slavă deșartă”, ne sugerează că el le atrage atenția să nu se creadă superiori în vreun fel celor care au căzut.

4. Ce sugerează următoarele texte despre pericolul mândriei spirituale? 1 Corinteni 10:12; Matei 26:34; 2 Samuel 12:1-7.

Unul dintre cele mai mari pericole care amenință viața creștină este mândria spirituală, care ne face să credem că am fi imuni față de anumite tipuri de păcate. Trist este că toți avem aceeași fire păcătoasă – o fire care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi puterea lui Dumnezeu, am ceda oricărei ispite atunci când circumstanțele ar fi favorabile. Această conștientizare a stării pe care am avea-o fără Hristos ne poate feri să cădem în păcatul îndreptăririi de sine și, totodată, ne poate face mai înțelegători cu cei care greșesc.

De ce tindem să-i condamnăm pe cei care greșesc și să căutăm circumstanțe atenuante când facem aceleași greșeli?

Marti, 19 septembrie – Purtarea poverilor

5. Pe lângă sfatul de a-i ridica pe cei căzuți, ce alte sfaturi le mai dă Pavel credincioșilor din Galatia? Galateni 6:2-5. Compară cu Romani 15:1; Matei 7:12.

Cuvântul grecesc tradus prin „sarcină” în Galateni 6:5 este *baros*. Sensul propriu era acela de „greutate sau povară care trebuie purtată pe o distanță mare”. Cu timpul, a dobândit sensul figurat de „necaz” sau „dificultate” (vezi Matei 20:12). Deși contextul ne sugerează că „sarcinile” la care se referă sunt greșelile morale ale fraților de credință, menționate în versetul anterior, ideea de „purtare a sarcinilor” acoperă un sens mai larg.

„Toți creștinii au poveri. Poate că poverile noastre sunt de diferite mărimi și forme și poate că sunt de diferite tipuri, în funcție de intervențiile Providenței în viața noastră. Unii poartă povara ispitei și consecințele greșelilor morale, cum se arată aici, în versetul 1. Alții, o afecțiune fizică sau mintală, o problemă familială, șomajul, apăsarea demonică sau o mulțime de alte lucruri, dar niciun creștin nu este scutit de poveri.” – Timothy George, *Galatians*, p. 413

Dumnezeu nu dorește să ne purtăm *toate* poverile singuri. Din nefericire, noi suntem mult mai dispuși să îi ajutăm pe alții să-și poarte poverile decât să îi lăsăm să ne ajute în purtarea poverilor noastre. Pavel condamnă această atitudine de autosuficiență (Galateni 6:3) a orgoliului omenesc, prin care nu vrem să admitem că și noi avem nevoi și slăbiciuni. Această mândrie ne lipsește de încurajarea pe care ne-o pot oferi ceilalți și, totodată, îi împiedică să își împlinească lucrarea pe care Dumnezeu i-a chemat să o facă.

Dumnezeu vrea să purtăm poverile altora, ca să-i încurajeze prin intermediul nostru. Pavel ilustrează acest principiu prin cuvintele: „Dar Dumnezeu, care mângâie pe cei smeriți, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit” (2 Corinteni 7:6). Vedem că „mângâierea lui Dumnezeu nu a ajuns la Pavel prin intermediul rugăciunii sale și prin așteptarea intervenției Domnului, ci prin tovărășia unui prieten și prin veștile bune aduse de el. Prietenia dintre oameni, în care ne purtăm poverile unii altora, face parte din planurile lui Dumnezeu pentru poporul Său.” – John R. W. Stott, *The Message of Galatians*, p. 158

Ce anume te împiedică să ceri ajutor – orgoliul, rușinea, neîncrederea, autosuficiența? Dacă ești în nevoie, cere ajutorul unei persoane în care ai încredere și roagă-o să poarte povara împreună cu tine! Practic, cum putem să preluăm și să purtăm poverile sufletești ale altcuiva?

Miercuri, 20 septembrie – Legea lui Hristos

6. Cum pune Pavel în legătură purtarea poverilor cu împlinirea Legii lui Hristos? Ce înțelege el prin „Legea lui Hristos”? Galateni 5:14; 6:2; Ioan 13:34; Matei 22:34-40.

Expresia „Legea lui Hristos” (*ton nomon tou Christou*) nu mai apare nicăieri în Biblie, însă Pavel folosește o expresie asemănătoare în 1 Corinteni 9:21 (*ennomos Christou*). Unicitatea acestei expresii a dus la apariția mai multor interpretări. Unii susțin în mod greșit că ea este dovada că Legea lui Dumnezeu, dată pe Sinai, a fost înlocuită cu o altă lege, Legea lui Hristos. Alții afirmă că termenul *lege* este folosit cu sensul general de „principiu” (vezi Romani 7:21), ceea ce ar însemna că, prin purtarea poverilor altora, urmăm exemplul lui Isus. Această ultimă interpretare pare plauzibilă, însă contextul și formularea asemănătoare din Galateni 5:14 ne sugerează că „a împlini Legea lui Hristos” este un alt fel de a spune „a împlini Legea morală prin dragoste”. Pavel a arătat deja în epistola sa că Legea morală nu a fost desființată la venirea lui Hristos, ci, dimpotrivă, ea continuă să dețină un rol important în viața creștinului care o împlinește prin dragoste. Aceasta este chintesența învățăturilor date de Isus în timpul lucrării Sale pe pământ și aplicate în tot timpul vieții Sale și chiar și în moarte. Prin purtarea poverilor altora, noi călcăm pe urmele lui Isus și, totodată, împlinim Legea.

Pasajul acesta ridică o altă problemă: aparenta contradicție dintre Galateni 6:2 și 6:5. Soluția este simplă, întrucât Pavel folosește două cuvinte diferite pentru a descrie două situații diferite. După cum am văzut deja, cuvântul „sarcină” din versetul 2 (*baros*) înseamnă „greutate sau povară care trebuie purtată pe o distanță mare”. Cuvântul *phortion* din versetul 5 se referă la încărcătura transportată de o corabie, la ranița purtată de un soldat sau chiar la copilul purtat în pântec de o mamă. În vreme ce sarcinile din versetul 2 pot fi lăsate deoparte, sarcina din versetul 5 nu poate fi lăsată. Mama însărcinată trebuie să-și poarte copilul. Prin urmare, există unele poveri pe care oamenii ne pot ajuta să le purtăm, dar există și poveri pe care nimeni nu ne poate ajuta să le purtăm, cum ar fi vinovăția, suferința și moartea. În cazul acestora, trebuie să ne bizuim doar pe ajutorul lui Dumnezeu (Matei 11:28-30).

Poți cere ajutorul oamenilor în privința unor poveri, însă există altele cu care poți merge numai înaintea Domnului. Ce fel de poveri ar trebui încredințate doar Domnului? De ce?

Joi, 21 septembrie – „Semănatul” și „seceratul”

Cuvântul tradus în Galateni 6:7 prin „batjocorit” (*mukterizo*) apare doar aici în Noul Testament, însă mai apare în Vechiul Testament, în traducerea greacă. Sensul literal este „a strâmba nasul în semn de dispreț”. În Vechiul Testament are, în general, sensul de desconsiderare a profeților lui Dumnezeu (2 Cronici 36:16; Ieremia 20:7). Oamenii pot călca poruncile, Îl pot ignora pe Dumnezeu, dar nu Îl pot înșela. El este Judecătorul suprem și, la sfârșit, vor trebui să dea socoteală de faptele lor.

7. Ce vrea să spună Pavel în Galateni 6:8? Ce personaje din Biblie au „semănat în firea pământească”? Ce personaje au „semănat în Duhul”? Vezi și Faptele 5:1-5; Luca 22:3; Daniel 1:8; Matei 4:1.

Pavel nu este singurul care apelează la metafora semănatului și seceratului. Ea este o imagine din viața reală, preluată de multe proverbe antice. Este semnificativ însă că Pavel o folosește pentru a sublinia comentariile anterioare legate de umblarea după firea pământească și umblarea prin Duhul. James D. G. Dunn notează: „O

parafrizare modernă ar fi aceea că noi suntem liberi să alegem, dar nu suntem liberi să alegem consecințele deciziilor noastre.” – *Galatians*, p. 330

Deși Dumnezeu nu ne scapă întotdeauna de consecințele pământești ale păcatelor noastre, nu trebuie să ne lăsăm copleșiți de disperare din cauza deciziilor greșite pe care le-am luat. Putem să ne bucurăm că Dumnezeu ne-a iertat păcatele și ne-a adoptat ca să fim copiii Săi. Ar trebui să fructificăm oportunitățile de a investi în acele lucruri care vor aduce roade cerești.

Galateni 6:10 arată că „etica creștină are o dublă focalizare: prima este universală și atotcuprinzătoare – «Să facem bine la toți»; cealaltă este particulară și specifică – «mai ales, fraților în credință». Apelul cu caracter universal al lui Pavel se bazează pe faptul că toți oamenii de pretutindeni sunt creați după chipul lui Dumnezeu și au o valoare inestimabilă înaintea Sa. De fiecare dată când au uitat acest *dat* fundamental al revelației biblice, creștinii au căzut pradă în mod inevitabil unor păcate care orbesc precum rasismul, sexismul, tribalismul, elitismul și o mie de alte forme de intoleranță care au distrus societatea umană de la Adam și Eva până astăzi.” – Timothy George, *Galatians*, pp. 427–428

De ce „frații în credință” au prioritate atunci când ni se recomandă „să facem bine la toți”?

Vineri, 22 septembrie – Un gând de încheiere

„Duhul lui Dumnezeu ține răul sub controlul conștiinței. Atunci când se înalță mai presus de influența Duhului, omul culege roadele nelegiurii. Asupra unui astfel de om, Duhul are din ce în ce mai puțină influență pentru a-l împiedica să semene semințele neascultării. Avertizările au din ce în ce mai puțină putere asupra lui. El se teme din ce în ce mai puțin de Dumnezeu. El seamănă în firea pământească și va secera degradarea. Recolta dată de sămânța pe care singur a semănat-o se coace. El manifestă dispreț față de poruncile sfinte ale lui Dumnezeu. Inima lui de carne devine o inimă de piatră. Împotrivirea față de adevăr îl împietrește în nelegiuire. (...)

Toți ar trebui să înțeleagă de ce se pierde sufletul. (...) Dumnezeu dă suficientă lumină și suficiente dovezi care să-l ajute pe om să distingă adevărul de rătăcire. Însă El nu îl forțează pe om să primească adevărul. El îi dă libertatea de a alege binele sau de a alege răul. Dacă omul se împotrivesc dovezilor, care sunt suficiente pentru a-i îndrepta judecata în direcția corectă, și dacă alege răul o dată, a doua oară va face acest lucru mult mai ușor. A treia oară va fi și mai grabnic să se distanțeze de Dumnezeu și să aleagă să stea de partea lui Satana. Și va continua în felul acesta până când se va împietri în rău și până când va crede o minciună pe care o ia drept adevăr. Împotrivirea lui și-a adus roadele” (*MS 126*, 1901). – Comentariile Ellen G. White, în *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1112

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ieremia 45–51

1. Ce sfat i-a dat Domnul lui Baruc?
2. Cine este asemănat cu un vin care și-a păstrat gustul și mirosul?
3. În ce consta „puterea de căpetenie” a Elamului?
4. Unde scrie că Babilonul avea ziduri largi și porți înalte?

Profeți și regi, capitolul 38

5. Ce lecții aveau nevoie să învețe aceia care fuseseră recunoscuți ca favorizați ai cerului?